

INTERVENCIÓ DE PASQUAL MARAGALL A LA CONFERÈNCIA DEL GRUP SOCIALISTA AL PARLAMENT EUROPEU: "ALIANÇA DE CIVILITZACIONS. CONSTRUINT UNA CIUTADANIA MEDITERRÀNIA" (versió provisional)

Barcelona, 12 de novembre de 2005

1. La Mediterrània és una de les grans prioritats d'Europa i del socialisme europeu perquè a la regió es concentren dramàticament els reptes i alternatives de la humanitat al segle XXI.

L'any 2005 potser serà recordat com l'any de la crisi del procés de construcció política de la Unió. Però **segurament també passarà a la història del Mediterrani com l'any del relançament del Procés de Barcelona**, 10 anys després del seu naixement.

Segurament aquest relançament servirà, justament, per recuperar la fe en un projecte europeu que val la pena. No oblidem que la pròpia Unió Europea ha declarat l'any 2005 com a Any de Mediterrani.

2. El **balanç del Partenariat Euromediterrani**, reconeguem-ho, **no és del tot positiu**: al prolongament d'alguns conflictes regionals, sobretot els de Palestina i el Sàhara Occidental, s'han vingut a sumar a les tensions generades per alguns efectes negatius de la globalització.

Així, s'han frustrat algunes esperances nascudes en els primers anys de la postguerra freda, i la desigualtat entre el nord i el sud de la Mediterrània segueix creixent.

Com he dit altres vegades: **el Partenariat Euromediterrani està destinat a l'èxit**, perquè està basat en una idea poderosa: el contacte permanent, l'intercanvi comercial, el diàleg polític i els lligams entre persones generen prosperitat i una comunitat d'interessos que fan impensable el recurs a la guerra i a la violència.

El Partenariat Euromediterrani -com el projecte de **l'Aliança de Civilitzacions-** forma part d'aquelles idees que per la força de la seva evidència -tard o d'hora- acaben per imposar-se.

És una evidència basada en la constatació dels avantatges i dels riscos de la mundialització que ha acabat per crear una comunitat involuntària. L'aposta és **transformar aquesta comunitat involuntària en una nova comunitat voluntària.**

Com diu la **Declaració Universal d'Interdependència** impulsada per Michel Rocard des del "Collegium international":

“Ara és el moment de **construir la interdependència** com un projecte, compromentent-nos –com a individus, com a membres de comunitats i de nacions distintes i com ciutadans del món- a reconèixer la nostra responsabilitat i a actuar, directament i per la intermediació dels Estats i de les comunitats (infra i supranacionals), per identificar, defensar i promoure els valors i els interessos comuns de la humanitat”.

Així ha passat amb la idea de la **unitat europea** que ha permès que Europa hagi gaudit del període de pau més prolongat de la seva atribolada història, d’una prosperitat sense precedents i d’uns nivells de justícia social i d’igualtat d’oportunitats sense parangó al món.

El repte concret a la Mediterrània és **com estendre aquest model a països que no en poden ser membres.**

La Mediterrània sembla el laboratori escollit per comprovar la tesi sobre el “xoc de civilitzacions”, pronosticat pel pessimisme neoconservador com escenari fatal del s. XXI.

En canvi, nosaltres afirmem que **pot convertir-se en un mar d’intercanvi, diàleg cultural i valoració de la diversitat.**

3. Ara tenim una nova oportunitat amb la convocatòria de la **Cimera Euromediterrània de Barcelona** els propers dies 27 i 28 de Novembre per celebrar el desè aniversari de l'Associació Euromediterrània.

Els caps d'Estat i de Govern de la UE s'havien reunit amb els d'Àfrica, Amèrica Llatina i Àsia, però mai no ho havien fet amb els seus homòlegs mediterranis.

Als màxims dirigents polítics dels estats correspon **rellançar el Procés de Barcelona**, que és com se'l coneix des de fa 10 anys.

Però ho han de fer amb un esperit obert a la crítica i sobretot als suggeriments dels qui han de ser els veritables protagonistes del partenariat: la ciutadania dels 25 estats de la Unió Europea i dels 10 estats mediterranis no membres de la Unió.

Si la integració europea és ja irreversible és sobretot perquè, més enllà de l'impacte en els estats i les administracions, ha tingut una repercussió directa en la vida de les dones i dels homes d'Europa.

Així mateix és urgent que **el Partenariat esdevingui un procés de la ciutadania** i amb efectes directes sobre la ciutadania.

Per tant amb projectes de cooperació concrets i descentralitzats: cooperació tecnològica i empresarial; cooperació en l'educació i la formació professional; cooperació cultural; cooperació en les polítiques d'immigració; cooperació en l'educació cívica i en la política de drets humans.

Amb tot el que comporta de **participació activa** de la **societat civil** en els projectes de cooperació: la participació de sindicalistes, empresaris, dones, periodistes, educadors, metges ...

I amb la implicació de **tot l'entramat institucional**, començant per les ciutats i les regions fins arribar als estats.

Aquest és l'esperit que inspira la proposta de **Declaració de les Regions i de les Ciutats del Partenariat Euromediterrani** que serà sotmesa a l'aprovació de les autoritats locals i regionals.

4. El Partenariat Euromediterrani és però **un procés que ha de ser compartit entre la banda europea i els altres socis, i molt en particular els socis àrabs.**

Per això és important fixar-se en les veus àrabs a l'hora de cercar el camí.

Un variat grup d'intel·lectuals àrabs redacten des de 2002, amb el suport del Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament, un informe anual sobre el desenvolupament humà al Món Àrab.

En l'edició corresponent a 2004 les autores i autors proposen un objectiu per al món àrab, el que ells anomenen '**Al Izdihar**'.

Em permetreu que utilitzi aquest terme àrab: penso que també és important que incorporem la terminologia àrab, tal i com hem adoptat paraules anglosaxones com ara 'governança', sobretot per parlar de la seva realitat.

'Al Izdihar' en àrab indica el creixement, la floració d'un procés de desenvolupament personal que, un cop arrelat, serà la base de la llibertat i la bona governança. Cal per tant que els països àrabs arribin a eliminar les barreres al desenvolupament de les persones en tots els sentits: laboral, polític, d'opinió, afectiu, religiós, etc.

5. **El nostre objectiu és la solidaritat amb els demòcrates i la defensa de la llibertat i els drets humans en tots els països de la regió.**

Aquest és un enfocament realista: només podrà assegurar-se un veritable avenç i una pau estable a la regió si, juntament amb el desenvolupament econòmic, progressen la democràcia, l'estat de dret i el respecte als drets humans.

Sabem que a la Mediterrània, **la immensa majoria vol el mateix que volem nosaltres**. Els homes i les dones volen un futur per a sí mateixos i per a les pròximes generacions, amb noves perspectives de prosperitat i desenvolupament, pau, llibertat, respecte i solidaritat.

El problema radica en que **les ofertes polítiques democràtiques xoquen amb la complexitat i la dificultat dels problemes i amb la facilitat demagògica dels fonamentalismes enfrontats**.

La nostra visió és preocupada però optimista. Proposar una perspectiva convincent de futur i una acció política coherent és el principal repte dels demòcrates i dels socialistes a la Mediterrània.

Les possibilitats d'un futur millor no són utòpiques.

Depenen de la voluntat política i de l'encert de l'acció i dels missatges: si les majories que ho volen disposen d'**instruments eficaços**, és a dir, un context democràtic, moviments associatius, partits democràtics, institucions i administracions adequades, la Mediterrània del s. XXI, pot convertir-se en una regió de pau i desenvolupament amb una creixent cohesió econòmica i social entre la seva gent.

Hi ha grans possibilitats de desenvolupament al sud i a l'est de la Mediterrània i **la proximitat amb Europa no hauria de ser vista com un factor de risc sinó com una gran oportunitat.**

Utilitzar a fons aquesta oportunitat és el repte comú d'europaus i mediterranis.

Els socialistes europeus tenim una especial responsabilitat en que aquesta oportunitat esdevingui realitat.

Tenim massa feina per endavant com per no afrontar-la amb decisió i amb l'esperit ben obert.

No és temps de perplexitats. És temps d'acció.

Moltes gràcies

